

tudi hčer kananejske žene, »ki ni bila judovskega rodu«, neče pa videti v tem, da je ob tej priložnosti Zveličar sam se izrazil, da bi, ker je tujka, ne bila deležna te milosti; samo vera in zaupanje jo je rešilo. Sploh imamo veliko primerov, da je Kristus narodnost svoje matere cenil in spoštoval, ter da je le iz usmiljenja do revnega človeštva, katero je odrešit prišel, enake milosti skazoval »tujcem«, — pa še le, ko so bili rojaki že »nasičeni«. Ker je Zveličar tolikokrat pokazal ljubezen do naroda, katerega hči je bila njegova presveta mati; — ker se je razjokal, misleč na usodo glavnega mesta, v katerem je vladal dvojni duh, duh napuhnjene samoljubnosti židovskih velikašev, ki niso imeli srca za priprosti narod, in duh gospodovskih Rimljanov, svestih si moči svoje, katerim se tudi ni usmilil priprosti narod, duha ponižnosti in zaupanja na božjo pomoč pa je bilo malo in — sam Zveličar se je razjokal, akoravno po Očetu ni pripadal nobednemu narodu. Ljubezen do naroda in domovine nas uči sam Zveličar, kakor tudi vse sv. pismo stare in nove zaveze. (Rimlj. IX., 3, Mojz. XXXII.) Naša srca se je tudi ne smejo braniti, ker je sveta in naravna.

IV.

Ako socijalna demokracija res spolnjuje drugo zapoved: »Ljubi svojegega bližnjega, kakor samega sebe«; — prve zapovedi, itak sama priznava, da ne izpolnjuje, — kako pa more potem očitno propovedovati boj in uničenje onim, kateri so drugačnega mišljenja ter se pozivati v svojem krivem nauku na to, da je Kristus prinesel na zemljo — meč! Zveličar je dejal: »Mir vam zapustim, svoj mir vam dam!« socijalist pa sam prerokuje: »Mogoče je, da še pride do krvavih prizorov« zaradi socijalne demokracije. Oh, poznamo nove Voltérje, Mirabò-je in tovariše. Kmetje pa jim ne bodo sli nikoli na limanice.

Neduhovnik.

Cerkvene zadeve.

† Prof. Jož. Lendovšek v spomin!

(Dopis s Koroškega.)

Hvaležni koroški Slovenci so dné 9. sept. obhajali spomin moža, ki si je za ves slovenski narod, osobito pa za koroške Slovence pridobil zelo mnogo zaslug, spomin prerano umrlega profesorja Jožefa Lendovškega. Dné 23. sept. je minolo leto, odkar smo ga položili v hladni grob, rana pa, ki jo je zapustila njegova smrt, se še ni zacelila, marveč jo še bridko čutimo. Da se preblagega pokojnika spominjamo v molitvah in sv. mašah ter mu odkrijemo nagrobni spomenik, smo se zbrali omenjenega dné na prijaznem Dvoru, kjer počivajo Lendovškovi ostanki.

K slavnosti je došlo precej ljudstva in slovenskih odličnjakov duhovskega in posvetnega stanú. Imenujemo le: preč. g. stolni školastik Lamb. Einspieler, č. g. prof. Tomo Zupan, drž. posl. Ant. Koblar, dež. posl. Greg. Einspieler, prof. Sim. Rutar in mnogo drugih. Došle goste je pri slavaloku na Dvoru z navdušenimi in pristréni besedami sprejel vrli kmečki fant Vošpernik. Cerkvena opravila je ob obilni asistenci vodil preč. g. Lamb. Einspieler. V kratkem govoru je mestni kaplan Jos. Rozman omenjal mnogih zaslug blagega pokojnika, in njegovega neumornega delovanja za Boga in domovino. Nato je sledilo opravilo na grobu. Petje je oskrboval prav izvrstno kvintet ljubljanskih gg. pevcev pod vodstvom g. Štamcarja.

Po cerkvenem opravilu bi se bil imel vršiti slavnostni shod Ciril-Methodove podružnice za Rožek in okolico. Slavno c. kr. okr. glavarstvo beljasko pa shoda ni

dovolilo, ker razsaja menda v Rožeci (2 uri oddaljeno) davica! Nalezljive bolezni so postale na Koroškem že »moderne«; kjer se kakšnemu mogočnemu paši ne ljubi dovoliti kakega shoda — katol. ali slovenskega, dekretira kar čez noč, da je v tamošnjem kraju kuga, in shod se tako prav »postavno« prepové. Dokaz temu so: Pokrče, Vetrinji in sedaj še Dvor. Res, vedno več se približujemo turškim razmeram!

Opoldne je bil skupen obed na preprijaznem Malem Strmecu, odkoder je krasen razgled po Vrbskem jezeru in zgornjem Rožu. Tu je pokojnik Lendovšek najraje prebil svoje proste ure, tu je tudi zatisnil svoje oči. Prijazni vrt je bil lepo okinčan s slavalokom, zelenjem in podobami cesarske dvojice in pok. Lendovškega. Le-to je lepo naslikal naš domači slikar, vrli g. P. Markovič v Rožeci, ki je oskrbel tudi vso dekoracijo — Pri obedu so se govorile običajne napitnice. Hvaležno smo se spominjali jeklenega značaja, neumorne delavnosti, nesebičnega rodoljubja, po katerih lastnostih se je tako lepo odlikoval pokojnik. Naj bi bil nam v izgled, nam vsem! Ko se je zmračilo, so umetni ogenj in švigajoče rakete naznanjale daljši okolici, kako Slovenci slavijo slavnega moža.

„Jedna se Tebi je želja spolnila,
V zemlji domači da truplo leži!“

— glasi se napis na nagrobnem spomeniku Lendovškemu. V slovenski zemlji, katero je vsikdar tako iskreno ljubil, počivajo zemeljski ostanki, nam pa je nepozaben njegov spomin. Mir njegovi duši!

—rn—

Nekaj posebnega.

Nič nismo bolje pogrešali, nego knjige, pisane našim slovenskim materam, da jim kaže, kako je deco vzgajati po našem vzornolepem slovenskem geslu. Sedaj jo imamo. Zove se »Materino delo za Boga in domovino«; za Slovenke priredil jo je Simon Gregorčič ml., v izvirniku je namreč pisana hrvaški; dobiva se v Gorici v »Goriški tiskarni A. Gabrščka« in velja 70 kr. Knjiga je tako polna krasnih mislij, da se ne dá plačati, in pisana tako lepo, da je ni moči odložiti; kogar ta knjiga ne navduši, v komur ta knjiga ne užge ognja svete ljubezni do Boga in do domovine, kdor se pri tej knjigi more vzdržati solz, ta nima srca. Možje, bralna društva! Takoj si dajte poslati to prekrasno knjigo (bralna društva po več komadov); žene jo naj berejo, v župniji naj roma od matere do matere; devet škofov jo je najlepše priporočilo, a Bog jo naj blagoslovi, da bo obrodila obilen sad!

Mili darovi za družbo vednega čiščenja:

Marija Snežna 22 gld., Neimenovani 20 gld., Gotovlje 8 gld., Sv. Alojzij v Mariboru 6 gld., Razbor pri Slov. Gradu 12 gld., Trbovlje 13 gld., 80 kr., Sv. Peter niže Maribora 16 gld., Sv. Martin pri Vurbergu 12 gld., Sv. Križ nad Mar. 5 gld., Olimje 9 gld. 65 kr., Škale 7 gld., Solčava 7 gld. 50 kr., Gornjigrad 9 gld. 61 kr., Sv. Martin pri Slov. Gr. 17 gld. 80 kr., Ljutomer 18 gld. 63 kr., Sv. Lenart pri Vel. Ned. 1 gld. 80 kr.

Gospodarske stvari.

Sadje po zimi.

Žlahtno sadje, ki se čez zimo shranjuje, ostane dalje časa brez pogreška, če se od prvega začetka ravna z njim previdno in pametno. Glavna stvar je, da se sadje hrani v temnem postoru, kjer se toplota ne premenjava preveč, ampak ostaja približno vedno enaka.